

BEN BİLMEM

Ben bilmem! demişti ustası. Üstelik daha *Neyi biliyorsun?* sorusunu da duymadan.

Çok şaşırılmıştı ve sormayı düşündüğü onlarca soru bir anda aklından uçup gitmişti. İyi de şimdi ne olacaktı?

Sonra her nedense aklına ansızın geçen yıl, tam da bu zamanlar can dostum dediği Simon ile yaptığı,

dahası yapmayı planladığı ama bir türlü gerçekleştiremediği gezisi geldi. *Tamam!* dedi içinden. Artık soracağı bir şeyi olmuştu. Gerçi az önce bilmediğini söyleyen ama her ne sorulduysa mutlaka mantıklı birçok cevabı bünyesinde barındıran dev bir çınar misali önünde duran ihtiyar hocası ona bakarken ve dahi kendisi de ona bakarken, nasıl oluyordu da bu kadar sakin kalabiliyordu, buna kendisi de anlam veremiyordu.

Ama her ne hâl ise, oluyordu bir şeyler. Elini burnuna götürdü, hafifçe kaşdı; sanki bir şey düşünüyormuş gibi yaptı. Ne düşünmesi! Cümlesi hazırdı, sadece bi' girizgâh yapmaya çalışıyordu. Ve bu vücut dili okumalarını karşısındaki bilge adamdan öğrenmemiş gibi şimdi ona satacaktı.

Yaşlı ustası gayet sakindi. Gerçi o her zaman sakindi. Onu kızgın gören olmuş muydu, bilinmez ama bu sefer onu dahi heyecanlandırarak bir öğrencisi karşısındaydı. Bir seferinde bu bilgi hazinesine dalmaya kalkmışlardı da sonu nasıl olmuştu? Bizim ihtiyar herbir veledin sorduğuna da soracağına da cevap vermişti. Bunu nasıl yapıyordu acaba? Sorulan soruyu cevaplarken talebelerini, ki her bir veledi gerçekten de bilgiyi talep ediyordu, onları şaşırtmayı başarmıştı. *Leb* denilmeden leblebinin tarihçesini anlatıyordu. İşte yine öyle bir şey olmuştu. Bilgiye talip olan öğrencilerine mükemmel bir an daha yaşatmıştı. Peki, şimdi de aynısını yapacak mıydı? Karşısındaki bu pek de heyecanlı duran delikanlının aklını başından alacak mıydı?

Ben bilmem! diyerek ilk hamlesini yapmıştı; çünkü biliyordu ona bir soru geleceğini ya da tahmin etmişti de diyebiliriz, karşısında duran öğrencisinin içeriye girerken her zamankinden daha da heyecanla atan kalbini duymuş da olabilirdi. Bizim bilgiye aç talebe öyle soluk soluğa içeriye girmişti ki, belki de içeride olan herkes onun bu heyecanını görebilirdi, sadece ona bakmak yeterliydi.

Derin derin nefes alıyordu. Aslında sakince gelse, ilk sayıyı o da alabilirdi. Ama ben bilmem diyerek şimdiden onu bir hamle geride bırakan ulu çınar yine yapmıştı yapacağını. Çok şaşırmıştı ve sormayı

düşündüğü onlarca soru bir anda aklından uçup gitmişti. İyi de bundan sonra ne olacaktı?

Şimdi daha sakindi, elini burnuna götürdü, kaşdı; sanki bir şey düşünüyormuş gibi yapıyordu. Ve, *Tam zamanı, haydi sor!* dedi bir ses içinden. *Değerli akıl hocam, yüce bilge insan...* diye sıralamaya başlamıştı ki herkesin ona *Haydi bırak şu girizgâhı da sor bakalım sorunu!* dediğini duyar gibi oldu.

Sağına soluna baktı, odadaki Küçük Philippe dışında kimsenin sesi, hatta soluğu dahi çıkmıyordu. Tüm ahâli bu delikanlının soracağı soruya odaklanmış, âdeta zamanı durdurmuşlardı. Küçük Philippe'e gelince,o daha dört yaşındaydı ve dünyayı merak etmesine ediyordu da, şimdi sorulacak olan bu soruyu idrak edebilecek olgunluğa erişmesine daha çok uzun seneleri vardı.

Kaşımaktan burnunun kızardığını hissetti, üstüne üstelik bu sessizlik de onu tedirgin etmişti. Kendi sesi kulaklarında âdeta çınılıyordu. *Sayın, sayın, sayın... Hocam, hocam, hocam...* Ve bu yankılanmayı bir anda kesen, onu da afallatan bir bakış oldu!

Bu bakış Leyla'nın adıyla müsemma, gecenin belki de bin bir gizemini barındıran o kömür karası gözlerinden geldi. Nasıl yani? Onun burada ne işi vardı? Üstelik ne zaman gelmişti? Ve ne için gelmişti? Ama şu an bu soruların ne anlamı vardı ki? Buradaydı işte! Kanlı, canlı ve tam da yanında duruyordu!

Düşündüğü soru yine uçuvermişti aklından. Şaşkındı ama odadakilerin daha çok sinirli halleri göze çarpıyordu; çünkü bu

delikanlıdan bir şey bekliyorlardı, sanki onlara bir sözü vardı ya da onlara vaat ettiği bir tasarrufu.

Ve her neyse artık, odaya dolan merak sisleri göz gözü görmez kılmıştı. Burası neresiydi? Zaman kaçtı? Mekân neresiydi? Ve kim, kimdi? Her şey hem iç içe hem de apayrı dünyalardaydı.

...

Bizim ulu çınar yine hamle sırasını eline aldı, zaten hep öyle yapmıyor muydu? *Ben bilmem! Ama istersen bir de kendisine sen sor!* diyerek son cevabını da vermişti. Öyle ya! Bizim bilgiye talip delikanlı ne sorularla gelmişti de buraya, neler neler soracaktı üstada da, onu terletecek ve belki de onu zorlayacaktı. Ne bilgiler, ne teoriler. Ama şimdi ne oldu?

Olacağı aslında buydu! Olması gereken de tam olarak buydu aslında. Bilgi deryası olmasına deryaydı da ihtiyar bilge, bugünkü mülâkâtında bilgiye ihtiyacı pek yoktu; çünkü bizim veledin Leyla'ya vurgun oluşunu tek bilen de o değildi, herkes biliyordu, Leyla'yı nasıl da sevdiğini, deliler gibi sevdiğini ama bir türlü kendisini ifade edemediğini.

İşte bizim usta bugün, kalbinin sesini dinleyerek gelen Leyla'yı konuk etmişti öncelikle. Ondan sonra da, biliyordu, kalbini susturup bilgelikyolunda burada inziva hayatına çekilen Salih'in ona geleceğini, ustasına bir sebepten bir şeyler soracağını, bilgiye tâlip olacağını.

İşte onun için bizim ihtiyar da çok heyecanlıydı bugün. *Ve ben bilmem!* diyerek o yüzden ilk hamleyi yaparak bizim delikanlıya daha

nefes alma fırsatı dahi vermeden deyivermişti. İşte, şimdi yavaş yavaş taşlar yerine oturuyordu.

Bir Leyla'nın, şimdi umutla bakan gözlerine, bir de ihtiyarın teşvik edici nazarına muhataptı. Küçük Philippe sadece izliyordu. Anlamsız sessizlik dikkatini çekmişti, artık o da Salih'e odaklanmıştı.

Oysaki o sessizliğin içinde Salih'in yılları vardı. Leyla'nın gözyaşları da buna dâhildi. Ve bugün ihtayara bilgelik yolunda bir de mutluluğa sebep olma yolu açılmıştı, o da bunu en güzel şekilde hazırlamıştı.

Şimdi seven ve sevilen baş başaydı. Odadaki onlarca bakışın, yüzlerce düşüncenin, binlerce yazgının tam ortasında yapayalnızdılar. Sadece Salih ve Leyla vardı.

Zaman donmuş ve hatta geri bile sarmış olabilirdi. Leyla'nın her bir soluğunu hissedene Salih; Salih'in her bir kalp atışını duyabilene Leyla...

Artık zamanı gelmişti. Ve ihtiyarın Kendisine sor! demesinin üzerinden saniyeler geçmemişti ama Leyla'nın gözlerinde kaybolalı asır geçmişti. Şimdi soracaktı sorusunu, Leyla'ya döndü.

Tek bir solukta, tüm umutlarını, hayâllerini ve dileğini sordu.

Terme - 2018